

I've been a postman for twenty-eight years. Take that first sentence: because it's written in a simple way may make the fact of my having been a postman for so long seem important, but I realize that such a fact has no significance whatever. After all, it's not my fault that it may seem as if it has to some people just because I wrote it down plain; I wouldn't know how to do it any other way. If I started using long and complicated words that I'd searched for in the dictionary I'd use them too many times, the same ones over and over again, with only a few sentences – if that – between each one; so I'd rather not make what I'm going to write look foolish by using dictionary words.

It's also twenty-eight years since I got married. That statement is very important no matter how you write it or in what way you look at it. It so happened that I married my wife as soon as I got a permanent job, and the first good one I landed was with the Post Office (before that I'd been errand-boy and mash-lad). I had to marry her as soon as I got a job because I'd promised her I would, and she wasn't the sort of person to let me forget it.

When my first pay night came I called for her and asked: "What about a walk up Snakey Wood?" I was cheeky-daft and on top of the world, and because I'd forgotten about our arrangement I didn't think it strange at all when she said: "Yes, all right." It was late autumn I remember and the leaves were as high as snow, crisp on top but soggy underneath. In the full moon and light wind we walked over the Cherry Orchard, happy and arm-in- arm. Suddenly she stopped and turned to me, a big-boned girl yet with a good figure and a nice enough face: "Do you want to go into the wood?"

What a thing to ask! I laughed: "You know I do. Don't you?"

We walked on, and a minute later she said: "Yes, I do; but you know what we're to do now you've got a steady job, don't you?"

I wondered what it was all about. Yet I knew right enough. "Get married," I admitted, adding on second thoughts: "I don't have much of a wage to be wed on, you know."

"It's enough, as far as I'm concerned," she answered.

And that was that. She gave me the best kiss I'd ever had, and then we went into the wood.

She was never happy about our life together, right from the start. And neither was I, because it didn't take her long to begin telling me that all her friends – her family most of all- said time and time again that our marriage wouldn't last five minutes. I could never say much back to this,

28 éve vagyok postás. Nézd csak meg ezt a mondatot: azért, mert ilyen egyszerűen van leírva, postás létemet fontosnak mutatja, de igazából egy ilyen tényben semmi különös nincs. Egyébként is, nem az én hibám, hogy pár embernek fontosnak tűnik, csak azért, mert ilyen egyszerűen írtam le, nem tudom, hogy írhatnám másképp. Ha hosszú és komplikált szavakat használnék, amiket szótárból kerestem ki, túl sokszor használnám ugyanazon szavakat újra és újra, csak egy pár - vagy annyi se – mondattal a kettő között; szóval inkább nem használok ilyen szavakat, nehogy hülyén nézzen ki a szöveg.

Úgyszintén 28 éve vagyok házas. Ez az állítás nagyon fontos függetlenül attól, hogy írod le vagy merről közelíted meg. Az úgy történt, hogy amint kaptam egy végleges állást, elvettem a feleségem, és az első jó lehetőség, amit kaptam, a Postán volt (ezelőtt futár és válogatófiú voltam). El kellett vennem, amint munkát szereztem, mert megígértem neki, és nem az a fajta volt, aki hagyja, hogy ezt elfelejtsem.

Amikor az első fizetésem megjött, felhívtam és megkérdeztem: „Mit szólna egy sétához a Snakey Erdőhöz?” Majd kiugrottam a bőrömből, és mivel elfelejtettem az egyezségünk, egyáltalán nem találtam furának, mikor azt mondta: „Oké, legyen.” Késő ősz volt, és emlékszem, hogy a levelek olyanok voltak, mint a hó, felül még ropogott, alul már átázott. Gyenge szellő és telihold kísért minket, ahogy átsétáltunk a cseresznyésen, kéz a kézben, boldogan. Hirtelen megállt, és szembefordult velem, erős csontozatú lány volt, csinos alakkal és igen szép arccal: „Szeretnél bemenni az erdőbe?”

Mégis milyen kérdés ez! Nevettem: „Tudod, hogy szeretnék. Te nem?”

Tovább sétáltunk és egy perccel később megszólalt: „Igen szeretnék, de tudod, mi következik most, hogy van egy stabil munkád, igaz?”

Belegondoltam, mi lehet ez az egész. Mégis, tudtam jól. „A házasság”, vallottam be, további gondolatokat fűzve hozzá: „Nincs akkora fizetésem, hogy abból megházasodjak, tudod?”

„Elég lesz, ha rólam van szó.” válaszolt.

És így történt. Annál jobb csókot még nem éltem át, és aztán bementünk az erdőbe.

Kezdetektől fogva boldogtalan volt az életünket illetően. Én úgyszintén, mert nem telt sok időbe, amíg elkezdte mondogatni, hogy az összes barátja – de főleg a családja – azzal jön újra és újra, hogy a házasságunk 5 percig sem fog tartani. Sose tudtam erre válaszolni, főleg az első pár hónap után, amikor láttam milyen igazuk van. Nem

knowing after the first few months how right everybody would be. Not that it bothered me though, because I was always the sort of bloke that doesn't get ruffled at anything. If you want to know the truth – the sort of thing I don't suppose many blokes would be ready to admit – the bare fact of my getting married meant only that I changed one house and one mother for another house and a different mother. It was as simple as that. Even my wage-packet didn't alter its course: I handed it over every Friday night and got five shillings back for tobacco and a visit to the pictures. It was the sort of wedding where the cost of the ceremony and reception go as a down payment, and you then continue dishing-out your wages every week for life. Which is where I suppose they got this hire purchase idea from.

mintha zavart volna, mert mindig az a fajta pasas voltam, akit nem igazán izgat semmi. Ha az igazat akarod tudni – ez olyan dolog, amit nem sok pasi lenne kész bevallani -, a puszta tény, hogy megházasodtam, csupán annyit jelentett, hogy egy házat és egy anyát egy másik házra és egy másik anyára cseréltem. Ilyen egyszerű. Még a fizetésem se változott: Minden péntek este átadtam és visszakaptam 5 shillinget dohányra és mozira. Olyan esküvő volt, ahol a ceremónia és a fogadás ára törlesztőrészleten van, és utána folytathatod a törlesztést minden héten egy életen keresztül. Innen vették ezt a bérletes ötletet, gondolom.

Tormási Tivadar 12.A